

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1924

ΑΡΙΘ. 34

Η ΝΕΑ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν ταῖς δυσματεῖς τοῦ λήξαντος ἔτους ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος συνετελεῖτο ἔργον πραγματικῶς μέγα, ἤτοι ἡ ἀνάθεσις τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Σύνοδον τῆς ἁγίας Ἱεραρχίας αὐτῆς. Τὸ χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πλήρωμα, ὄλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν ἔχον κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐστραμμένῃ πρὸς τὴν ἐν τῇ Πολιτείᾳ κίνησιν, δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν καὶ τὴν ἀνεσίαν νὰ παρακολουθήσῃ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικῶς κύκλοις τελούμενα, ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους βραχείας τινὰς μόνον εἰδήσεις παρεῖχε περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεταβολῆς μὴ ἐπαρκῶς διαφωτιζούσας τὸν λαὸν περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῆς σκοπιμότητος αὐτῆς, καί, συνεπῶς, περὶ τῆς μεγίστης αὐτῆς σημασίας.

Ἦδη, μετὰ τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν δυνατῇ ἐπιτομῇ δημοσίευσιν τῶν πρακτικῶν τῶν ὀκτῶ συνεδριῶν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς διασαφητικῆς αὐτῆς πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν λαὸν Ἐγκυκλίου, κατενόηθη πάντως τὸ μέγεθος τοῦ γεγονότος τούτου καὶ ἡ σπουδαιότης αὐτοῦ. Ἡ κατάργησις τοῦ τέως κρατοῦντος διοικητικοῦ συστήματος ἐπανήγαγε τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν εἰς τὴν τροχίαν τῶν κανόνων τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἑποίας ἐξέτρεψαν αὐτὴν οἱ εἰσηγηταὶ παραδόξων, ἀλλ' ἅμα καὶ ἐπιζημιωτάτων θεσμῶν πρῶτοι ξένοι ὀργανωταὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ δημοσιευθέντες ἐν τοῖς προηγουμένοις φύλλοις τῆς Ἐκκλησίας νέοι νόμοι περὶ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Καταστατικὸς νόμος καὶ ὁ Ἐνοριακὸς νόμος, ἐμφανίζουσιν ὑπὸ νέαν ὄλως ὄψιν τὴν ἐσωτερικὴν ὀργανώσιν αὐτῆς. Καίτοι δὲ ὁ Ἐνοριακὸς πολλὰς ὑπέστη περιπετείας, ἐξετασθεὶς καὶ μετεξετασθεὶς ἐν ταῖς λεπτομερεῖαις αὐτοῦ ὑπὸ διαφόρων Ἐπιτροπείδων, καὶ προφανῆ φέρει τὰ ἴχνη σοβαρῶν δοκιμασιῶν, καίτοι καὶ ὁ Καταστατικὸς νόμος δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένον ἐπιδράσεων τιμῶν τοῦ τέως κρατοῦντος συστήματος, ὅμως ἀμφότεροι οἱ νόμοι στηρίζονται ἐπὶ τῆς αὐτῆς θεμελιώδους βάσεως καὶ ἐναρμονίζονται πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὸ σύνολον καὶ ἐν ταῖς λεπτομερεῖαις αὐτῶν. Ἡ Ἐκκλησία αὐτοδιοικουμένη, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας, — τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν καὶ τὴν θεμελιώδη ἀρχὴν

ἀμφοτέρων τῶν νόμων. Μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων τοῦ συστήματος τῆς πολιτειοκρατίας καὶ τοῦ συστήματος χωρισμοῦ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, τὸ ἀντιπροσωπευόμενον ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω νόμων σύστημα νομιζόμεν ὅτι εἶναι τὸ ἐκ πάσης ἐπιόψεως ἀριστον, διότι δι' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία ἀποδίδεται εἰς ἑαυτὴν, ὡς ἴδιος καὶ αὐτοτελῆς πνευματικῆς ὀργανισμός, χωρὶς νὰ διακέρῃ αὐτῇ τοὺς δεσμοὺς αὐτῆς πρὸς τὴν Πολιτείαν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται ἢ διοικητικῶς αὐτῆς παρὰ τῆς Πολιτείας.

Κατὰ τὸν νέον Καταστατικὸν νόμον, δι' οὗ κατηργήθησαν οἱ περίφημοι νόμοι Σ' καὶ ΣΑ', τὴν Ἐκκλησίαν διοικεῖ, ὡς ἐπιτάσσουσιν οἱ κανόνες, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἐπομένως κατηργήθη ἡ διαρκὴς πενταμελὴς Σύνοδος. Ἡ κατάργησις δὲ τῆς Συνόδου ταύτης ὑπῆρξε μᾶλλον ἐπακολουθήμα τῆς ἀποκατασταθῆσης ἰσχύος τῶν κανόνων, καθ' ὅσους ἕκαστος τῶν Ἀρχιερέων ὀπυθύνων ἐνώπιον τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας διεξάγει τὰ τῆς διοικήσεως τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἐνφ' ἕως ἐξουσίας τοῦδε παρίστατο ἐκτελῶν μᾶλλον διαταγὰς τῆς διαρκῆς Συνόδου, στερούμενος πάσης πρωτοβουλίας καὶ πάσης ἐνεργοῦ ποιμαντορικῆς δράσεως. Ὡς εἰλικρινῶς καὶ πολὺ ὀρθῶς ἐξήγησεν ὁ εἰσηγητὴς τῆς διαρκῆς Συνόδου Θεόκλητος Φαρμακίδης, τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν τε Ὁρθόδοξον καὶ τὴν Λατινικὴν, ἐφημέρηθη δὲ τὸ πρῶτον ἐν ταῖς προεσταντικαῖς Κοινοτήσιν, ἐν αἷς δὲν ὑπάρχει τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα. Τῆ ὄντι δὲ τὸ σύστημα τῆς διαρκῆς Συνόδου δὲν προϋποθέτει τὴν ὑπαρξίν Ἐπισκόπων, ἀλλ' ἀπλῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων, ὡς ἀπλῶν ὀργάνων τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ἧς τὸ κέντρον ἀποτελεῖ τὸ διαρκὲς Συμβούλιον, τελείως ἐκμηδενίζον πᾶσαν ἰδέαν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Διὰ τοιοῦτου συστήματος ἀκριβῶς διφκαίτο καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μ. Πέτρου, ἀλλ' ἐκεῖ ἡ συγκέντρωσις τῆς ὁλης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δυνάμεως κατὰ τύπους μὲν ἦτο ἀναθεωρημένη εἰς τὸν ἀπόλυτον μονάρχην Τσάρον, κατ' ὁμοίαν δὲ εἰς τὸν ἐν τῇ Διοικήσει Συνόδῳ παντοδύναμον Ἐπίτροπον αὐτοῦ, διότι ἐν γένει τοιοῦτο σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας προϋποθέτει ὡσαύτως κοσμικὸν καὶ πολιτικὸν ἀρχηγὸν καὶ «κυριάρχην». Οὕτως ἐθεώρουν καὶ ὀνόμαζον τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τοῦ Ὄθωνος καὶ ἐξῆς οἱ νόμοι Σ' καὶ ΣΑ', καὶ ἦτο ἀληθὲς ἐν Ἑλλάδι τοιοῦτο καισαρπα-

πικρὸν σύστημα σόλοικον καὶ παράδοξον. Ὅποῖαν δὲ ζημίαν προὔξεναι τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ὅποῖαι ἐξ αὐτοῦ ἀνωμαλῆαι προέκυπτον, καὶ ὅποῖαι δι' αὐτοῦ σκανδαλώδεις πολλάκις τῶν πολιτικῶν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπετρέποντο ἐπιεμβάσεις καὶ ἀναστατώσεις αὐτῆς, περιττὸν κρίνομεν νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα.

Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν κατέστη δυνατόν νὰ συγκληταργηθῇ μετὰ τῆς διαρκοῦς Συνόδου ὁ ἀρρήκτως μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένος θεσμὸς τοῦ Β. Ἐπιτρόπου, ἀλλ' ὁ νέος Καταστατικὸς νόμος κατήργησε τὴν ἀνήκουστον ἐκείνην καὶ αὐτόχρομα σκανδαλώδη διάταξιν τῶν παλαιῶν νόμων, καθ' ἣν ἄκυρος ἐθεωρεῖτο συνέδριον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἂν εὖ τῆς παρουσίας τοῦ Β. Ἐπιτρόπου. Καὶ κατὰ τὸν νέον νόμον θεωρεῖται ἀναγκαῖα ἡ παρουσία τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας, ἀλλ' ἐὰν αὐτὸς προσκληθεῖς δὲν παραστῆ ἢ συνέδριον δὲν κωλύεται καὶ εἶναι ἔγκυρος.

Ἐχει δὲ πικρὰν πείραν ἡ Ἐκκλησία τῶν ἐκ τῆς ἀπουσίας, πολλάκις δὲ καὶ τῆς κωλυσιεργίας τῶν Β. Ἐπιτρόπων. Ἐπὶ μῆνας μακροὺς διεκόπτοντο αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνεκα τῆς ἀδιαθεσίας ἢ τῆς δυστροπίας τοῦ Β. Ἐπιτρόπου. Ἐλήφθη δὲ πρόνοια ἐν τῷ νέῳ νόμῳ περὶ εὐχερεστάτης ἀναπληρώσεως τοῦ Ἐπιτρόπου κωλυομένου καὶ κατηργήθη ἡ ἀνάγκη τῆς προσυπογραφῆς τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπετρέπη ὅπως ἀκούηται ἢ γνώμη αὐτοῦ ἐπὶ τινῶν ζητημάτων, ἀσχετῶν πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν λατρείαν, ἀλλ' αὕτη θὰ καταχωρήται ἐν ἰδίῳ πρακτικῷ. Ἡ λεπτομέρεια αὕτη, ὑποστηρικθεῖσα ζωηρῶς ἐν τῇ τελευταίᾳ Ἐπιτροπείᾳ, τῇ ἐπιξεργασθείσῃ τὴν νομικὴν διατύπωσιν τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου, δικαιολογεῖ ἐν μέρει τὴν παρουσίαν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ γενικῶς ἡ παρουσία αὐτοῦ συνάδει πρὸς τὸ διήκον διὰ τοῦ ὄλου Καταστατικοῦ νόμου πνεῦμα τῆς αὐτενεργείας μὲν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Πολιτείας, διότι ἡ κατάργησις τοῦ θεσμοῦ τοῦ Β. Ἐπιτρόπου ἠδύνατο νὰ ἐμφανίσῃ κωλυσιεργίαν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς Πολιτείας. Ἄλλως τε πρέπει νὰ συνεμολογηθῇ, ὅτι ὁ θεσμὸς οὗτος εἶχε σημασίαν καὶ ἤσκει σπουδαίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν μόνον μετὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς πενταμελοῦς καὶ διαρκοῦς Συνόδου, ἢ δὲ παρουσία ἀντιπροσώπου Χριστιανικῆς καὶ Ὁρθοδόξου Πολιτείας ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὡς αὕτη νῦν συγκροτεῖται, δὲν εἶναι ξένη πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἐξέλιπε δὲ νῦν καὶ ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ θεσμοῦ τοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ Β. Ἐπιτρόπου, ὡς οὗτος τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μάουρερ πρὸ ἐνενηκονταετίας καθωρίσθη. Ὁ σκοπὸς οὗτος ἦτο ἡ ἐξάρτησις τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας παρὰ τῆς Πολιτείας καὶ ἡ ἄμεσος ἐπίδρασις τοῦ κοσμικοῦ παράγοντος ἐπὶ πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἐνεργείαν, ἣν ἠδύνατο καὶ ὑπέθαλπε τὸ τέως κρατοῦν σύστημα. Τὸ σύστημα δὲ τοῦτο ριζικῶς νῦν μετεβλήθη

ὡς δι' ὀλίγων θὰ δεῖξωμεν ἀναλύοντες τὸν νέον Καταστατικὸν νόμον.

Σημειοῦμεν μόνον ἐν κατακλείδι τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ὅτι, ἐπὶ ἑκατονταετίαν ἑλλην οὐδὲν ἴσχυσε νὰ κλονήσῃ, ἐν ὀλιγίσταις ἡμέραις ἐτέθη ἐκποδὸν καὶ κατὰ τὸν μᾶλλον ἀθόρυβον τρόπον, οὐκ ἔτι ἡ Ἐκκλησία, ἀποδοθεῖσα διὰ τοῦ νέου αὐτῆς Καταστατικοῦ εἰς ἑαυτήν, θὰ δυνηθῇ νὰ μεριμνᾷ περὶ τῶν ἐσωτερικῶν αὐτῆς πραγμάτων. Ἡ Ἱεραρχία, ἀποκατασταθεῖσα εἰς τὰ κανονικὰ αὐτῆς καθήκοντα καὶ δικαιώματα, οὐδένα πλέον θὰ ἔχη τὸν κωλύοντα εἰς τὴν ἀνάπτυσιν πάσης αὐτῆς τῆς δραστηριότητος ἐπὶ οἰκοδομῇ θρησκευτικῇ, ἠθικῇ καὶ πνευματικῇ τοῦ πληρώματος, τὸ ὅποῖον θὰ τελῇ ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτῆς ἐπιστάσιαν καὶ ἐπιτήρησιν. Πολύμη καὶ ποιμένες δῶμεν δόξαν τῷ παναγίῳ Θεῷ, ὅτι θαίρα αὐτοῦ πάντως βουλή καὶ χάριτι ἡ Ἐκκλησία ἐν πνεύματι ἀγάπης, εἰρήνης καὶ ἐμονοίας ἐμέψυχος ἐρρῦθμισε τὰ καθ' ἑαυτήν.

ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ἄριθ. πρωτ. 5796

Μακαριώτατε Μητροπολίτα Ἀθηνῶν, ὑπέριμε καὶ Ἐξορχε πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὸ καὶ περιπόθητον ἀδελφὸ καὶ συλλειτουργῷ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, Κύριε Χρυσόστομε, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητος ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορούμενοι.

Θελήσει Θεοῦ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν καὶ ὀριστικὴν εἶτα παραίτησιν τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Μελετίου, εἰς διαδοχὴν τοῦ οὕτως ἐν περιστάσει κρίσιμῳ ἀπορφανισθέντος Ἀγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐκλήθη τῇ ὁμοθυμῶν γνώμῃ καὶ κανονικῇ ψήφῳ τῆς καθ' ἡμᾶς σεβασμίας Ἱεραρχίας ἢ Μετριότητος ἡμῶν. Ὑποταγέντες τῷ Κυρίῳ καὶ τῇ φωνῇ τῆς Ἱερᾶς Ἀδελφότητος πειθαρχήσαντες, ἐκύψαμεν τὸν αὐχένα εἰς τὴν ἱερὰν διακονίαν καὶ ἀνελάβομεν τὴν μεγάλην καὶ σεμνήν, ἀλλὰ καὶ εἰπέρο ποτε βαρεῖαν καὶ δυσβάστακτον, ἐντολήν, τὰς ἐλπίδας ἡμῶν εἰς τὸν Θεὸν τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως ἀνατιθέμενοι εἰς τὸ δυνηθῆναι ἡμᾶς τι προᾶξαι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ θερμὴ τῶν Ἀγίων ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀγάπη καὶ συμπάθεια πρὸς τὰς μακρὰς δοκιμασίας τῶν καθ' ἡμᾶς οὐκ ἦσαν καὶ αὕτη ἐπέρωσε καὶ ἐπιρώννυσι τὴν ἐλπίδα ἡμῶν. Διὸ δὴ καὶ τῆς ἐπιτελέσεως καταρχόμενοι τῆς ἱερᾶς ἐντολῆς, ἄσμενοι καὶ μετ' ἐλπίδος σπεύδομεν, κατὰ τὸ ἱερὸν ἔθος, ἀπευθῆναι ἀπὸ τοῦ δεινῶς δοκιμασθέντος πανένπτου τοῦτου θρόνου τὸν ἀδελφικὸν ἡμῶν ἐν Κυρίῳ τῆς κοινωνίας ἀσπασμὸν πρὸς πάντας τοὺς Ἀγιωτάτους Πα-

τριαρχας και τους Μακαριωτάτους και Σεβασμιωτάτους Προέδρους πασών των αδελφών Αγίων Αυτοκεφάλων Έκκλησιών. Την καλήν δὲ ὁμολογίαν τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἐνώπιον πάσης τῆς Ἐκκλησίας ὁμολογοῦντες και ἀλώβητον και ἀλύμαντον τὴν ἱεράν παρακαταθήκην τηρῆσαι ὑπισχνούμενοι, καθικετεύομεν μὲν ἐν εὐχῇ και δεήσει τὸν Κύριον, ἵνα εὐλογῇ τὸν στέφανον τῆς χρηστότητος πάντων τῶν ἀγιαζομένων διὰ τῆς ὁμολογίας τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, παρακαλοῦμεν δὲ και τὴν ἀγάπην πάντων τῶν ἁγίων ἀδελφῶν, ὅπως προσφρόνως και αὐτῇ, ὡς πάντοτε, συναφάπτηται ἡμῖν διὰ τῶν ἁγίων αὐτῆς εὐχῶν και δεήσεων και εἴ που παρίσταται ἀνάγκη μὴ διαλείπη συναντιλαμβανομένη ἡμῖν. Οἶδασι γὰρ πάντες οἱ σεβάσμιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ οἵας μακρᾶς δοκιμασίας, οἷον δὲ ἄρτι κλονισμὸν ὑπέστη ὁ Ἁγιώτατος οὗτος Θρόνος, ἀφ' οὗ ἐρρύσατο αὐτὸν ὁ Θεός, και ἡλικίης ἐνδελεχοῦς μερίμνης και κόπων ἀγρύπνων και συναντιλήψεως προθύμου ἐπιδεῆς ἐστιν, ἵνα ἀλύμαντος και κατὰ τὴν νέαν ἱστορικὴν σταδιοδρομίαν περιφρουρηθῇ ἡ ἱερά αὐτοῦ δόξα, ἣτις ἐστὶ δόξα τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ.

Μετὰ τῆς παρακλήσεως ταύτης καταρχόμενοι τῆς ἱεράς ἀδελφικῆς κοινωνίας και πρὸς τὴν ὑμέτεραν σεβασμιωπόθητον Μακαριότητα και τὴν αὐτόθι Ἁγίαν ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν και εὐχόμενοι Αὐτῇ ὑγιαίνειν κατ' ἄμφω διηγεκῶς και εὐήμερεῖν ἐν εὐθηνίᾳ ἔργων ἀγαθῶν μετὰ παντὸς τοῦ κατ' Αὐτὴν εὐαγοῦς κλήρου και τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος, κατασπασόμενοι Αὐτὴν και αὐθις ἐν φιλήματι ἁγίῳ ἀδελφικῶς και διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

ἡ. α. κ. γ. Δ' β' β' 18'.

Τῆς Ἑμετέρας γερασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός και ὄλων πρόθυμος

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τῶν παρὰ ταῖς Μητροπόλεσι λειτουργουσῶν προπαρασκευαστικῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν. 1)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

"Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 παράγραφον τῆς ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1922 ἀποφάσεως τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς, προτάσει τοῦ Ἑμετέρου ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσασμεν και διατάσσομεν"

"Ἀρθρον μόνον

Αἱ παρὰ ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι λειτουργοῦσαι προπαρασκευαστικαὶ Ἱερατικαὶ Σχολαί, ἅμα τῇ λήξει τῆς τρεχοῦσης αὐτῶν σχολικῆς περιόδου καταργοῦνται, οἱ δὲ ἀπόφοιτοι αὐτῶν δύνανται νὰ χειροτονηθῶσιν ἐφημέριοι εἰς χωρία κάτω τῶν τριῶν χιλιάδων

1. Ἐφημ. Κυβερν., τεῦχος Α', ἀρ. φύλλ. 390 τῆς 31 Δεκεμβρίου 1923.

κατοίκων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἐνοριακῶν Ναῶν κλπ. Νομοθετικοῦ Διατάγματος.

Εἰς τὸν Ἑμέτερον ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν και τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Ἐπουργὸν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσιέυσιν και ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Νομοθετικοῦ Διατάγματος, οὕτως ἢ ἰσχύς ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Δεκεμβρίου 1923.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς

Π. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Τὸ Ἐπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Σ. ΓΟΝΑΤΑΣ

Τὰ Μέλη

Α. Στρατηγόπουλος, Γ. Κοφινᾶς, Α. Χατζηκυριακός, Α. Σακελλαρόπουλος, Α. Δοξιάδης, Κ. Μανέτας, Κ. Βούλαρης.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 73 Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰανουαρίου 1924.
Διεκπ. 3066

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ τὴν πρώτην αὐτῆς Συνέλευσιν ποιησαμένη ἔναγχος Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συμπληροῦσα τὴν ἀπὸ 4 Ἰουλίου π. ἔτους ὑπ' ἀριθ. 2387 Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον περὶ τῶν ἐκ διγενείας και πνευματικῆς συγγενείας κωλυμάτων, ἀπεφώνησεν κατὰ τὰς Β' και Γ' αὐτῆς συνεδρίας τῆς 25 και 26 Δεκεμβρίου π. ἔτ. ὅπως ἡ κατ' ἄκρην ἐκκλ. οἰκονομίαν και συγκατάβασιν ἔκδοσις ἀδειῶν γάμου ἐπὶ συγγενείας ἔκτου βαθμοῦ ἐξ αἵματος και τρίτου ἐκ τριγενείας ἀνατεθῇ εἰς τὴν κρίσιν τῶν κατὰ τόπους Ἱεραρχῶν.

Ταῦτα ἀνακοινοῦντες Ὑμῖν, γνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος πέποιθεν, ὅτι ἡ κρίσις Ὑμῶν θέλει συντείνῃ ὅπως ἐκ τῆς μετὰ φειδοῦς χορηγήσεως τοιούτων ἀδειῶν μὴ γένηται κακὴ μίμησις.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Πρόεδρος

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 72 Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰανουαρίου 1924.
Διεκπ. 3065

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Δ' αὐτῆς συνεδρίᾳ τῆς 27 Δεκ. π. ἔ. ἀπεφώνησεν, ὅτι πάντες οἱ κληρικοί, θεολόγοι τε και οἱ δυνάμενοι κηρύττειν, ὑποχρεοῦνται εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ ΝΗ'. Κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, δια-

γορεύοντος «Επίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἀμελῶν τοῦ κλήρου ἢ τοῦ λαοῦ καὶ μὴ παιδεύων αὐτοὺς τὴν εὐσεβείαν, ἀφοριζέσθω, ἐπιμένων δὲ τῇ ἀμελείᾳ καὶ ραθυμίᾳ, καθαιρείσθω», καὶ ἐκ τοῦ ΙΘ'. Κανόνος τῆς ἐν Τρούλλῳ ΣΤ'. Οἰκουμ. Συνόδου ἀναγράφοντος ὅτι : «δεῖ τοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν Προεστώτας, ἐν πάσῃ μὲν ἡμέρᾳ, ἐξαιρέτως δὲ ἐν Κυριακαῖς, πάντα τὸν κλήρον καὶ τὸν λαὸν ἐκδιδάσκειν τοὺς τῆς εὐσεβείας λόγους...»

Ταῦτα παρακαλεῖσθε νὰ ἀνακοινώσητε αὐτοῖς πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν καὶ τῶν ἐκ τῆς παραβάσεως αὐτῶν συνεπειῶν πρόληψιν.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Πρόεδρος

Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Οὐδένα διαλανθάνει ἡ σημασία καὶ ἡ σπουδαιότητα τοῦ Ἐκκλησιασμοῦ τῶν νέων καὶ ἡ καλλιέργεια εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. «Ὅπως καὶ ἐν παντὶ ἄλλῳ ζητήματι, οὕτω προκειμένου καὶ περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, μερίστην σημασίαν ἔχει τὸ παράδειγμα τῶν γονέων καὶ ἰδίᾳ τῆς μητρός, γράφει ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Chur διδασκαλείου καὶ ἀριστος παιδαγωγὸς Conrad, ἐν τινι τῶν παιδαγωγικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων. Ἄν ἐν ὄλῳ τῷ οἰκογενειακῷ ὄψι κυριαρχῇ γνησίως θρησκευτικὸν πνεῦμα, θὰ ἐκδηλωθῇ τοῦτο ἐνωρὶς καὶ εἰς τὸ παιδίον, ἂν ὅμως, καθὼς σήμερον, δεικνύουσι τὸναντίον ἀδιαφορίαν διὰ τὰ θρησκευτικὰ ἤθη καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἰδέας, καὶ ὁ παῖς οὐδέποτε θὰ ἐνθουσιᾷ διὰ τὰ θρησκευτικὰ πράγματα. Διὰ τοῦτο τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ σχολεῖον πρέπει νὰ τὰ διαπνέῃ χριστιανικὴ εὐσέβεια καὶ χριστιανικὸς πρὸς τὸν Θεὸν φόβος. Ὁ ἔχων τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀνατρέφῃται ὑπὸ τοιοῦτων γονέων καὶ νὰ διαπαιδαγωγῆται ὑπὸ τοιούτων διδασκάλων αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην, ὅπως τακτικῶς ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς τακτικῆς προσευχῆς καὶ τῆς τακτικῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν φοιτήσεως.» Ἐξ ὧν κατὰ δῆλον γίγνεται, ὅτι ἡ προσευχὴ καὶ ὁ Ἐκκλησιασμός εἶνε ἀναγκαῖα ἐκδηλώσεις τῆς χριστιανοπροπεθοῦς μορφώσεως.

Ἡ σφύρα καὶ ὁ ἄκμων τοῦ χαλκῆως σφυρηλατοῦσι τὸν σίδηρον. Τὸ σχολεῖον καὶ ἡ Ἐκκλησία χαλκεύουσι τοὺς ἠθικοὺς χαρακτήρας.

Καθὼς δὲ ἡ διὰ τῆς σφύρας μόνον χωρὶς τοῦ ἄκμωνος προσπάθεια τοῦ χαλκῆως νὰ σφυρηλατήσῃ τὸν πεπυρακτωμένον σίδηρον καὶ νὰ τῷ δώσῃ ὠρισμένον σχῆμα ἀποτελεῖ ματαιοπνίαν, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ προσπάθεια τῶν σημερινῶν παιδαγωγῶν μας, νὰ μορφώσωσι χαρακτήρας, μόνον διὰ τοῦ σχολείου χωρὶς τοῦ ἑτέρου οὐσιώδους παράγοντος, τῆς Ἐκκλησίας, καταπτᾷ νὰ εἶνε καθαρὰ ματαιοπνία.

Ἐπεσκέφθη πολλὰς κοινότητας. Παρηκολούθησα μετὰ προσοχῆς ἂν οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων ἐκκλησιαζῶνται ὁμαδικῶς κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ λοιπὸς ἐπισημοὺς ἑορτάς. Εὐρον, ὅτι τὸ ὠραῖον αὐτὸ ἔθιμον, ἐγκαταλείφθην εἰς τὰς πλείστας τούτων, διατηρεῖται εἰς ἐλάχιστας μόνον, καὶ εἰς αὐτὰς χαλαρωμένον.

Διατί δὲ ἡ ὠραία καὶ εὐσεβὴς αὕτη τάξις τοῦ συνεκκλησιασμοῦ τῶν μαθητῶν ἐγκαταλείφθη; Ἀκούσωμεν αἰτιολογίαν καὶ φρίξωμεν...! Ὁ ὑποχρεωτικὸς ἐκκλησιασμός περιορίζει τὴν ἐλευθέραν βούλησιν τοῦ παιδίου καὶ κατὰ συνέ-

ψιαν εἶνε ἀντιπαιδαγωγικὸς, χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ ἐνθυμηθῶμεν, τὸ παιδαγωγικὸν δόγμα, ὅτι ἡ ἀσκήσις κεῖται ἐν τῇ πράξει, ἐξ ἧς ἀποκτῶνται αἱ σταθεραὶ ἕξεις.

Ὁ μαθητικὸς βίος εἶνε τὸ Προγυμναστήριον τῆς ἀθλήσεως. Ὁ δὲ μαθητὴς, ὅταν ἐγκαταλείψῃ τὰ μαθητικὰ βάρη, ἵνα ριθῇ εἰς τὸν στίβον τῆς κοινωνικῆς δράσεως, ὀφείλει νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ πλήρη τὴν πανοπλίαν. Διότι ἀλλοίμονον εἰς τὸν νέον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξορμήσῃ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς κοινωνίας γυμνὸς ἠθικῶν στηριγμάτων, ἀλλοίμονον δὲ καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἑκείνην, εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς ὁποίας τοιαῦτα στοιχεῖα προστίθενται.

Δεδομένου λοιπὸν ὄντος, ὅτι τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα εἶνε ἡ προϋπόθεσις τοῦ ἠθικοῦ καὶ ἐνορέτου βίου, ὁ δὲ μαθητικὸς βίος εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἐμπεδώσεως αὐτῶν, εὐκολον εἶνε νὰ κατανοήσωμεν οὐ μόνον τὴν σπουδαιότητα τοῦ ὑποχρεωτικοῦ Ἐκκλησιασμοῦ τῶν μαθητῶν μας, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος τῶν ἀρροδίων, οἱ ὁποῖοι τὴν σήμερον μὲν ἐπιφορτισμένοι τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων ἡμῶν, φέροντες δ' ἀκεραίαν τὴν εὐθύνην περὶ τῆς αὐρίου ἐπέτρεψαν μέχρις ἐγκαταλείψεως νὰ ἀμελήθῃ οὗτος.

ΑΡΧΙΜ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἱεροκήρυξ Σπάρτης

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἐφιστῶμεν ἰδιαίτερον τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησίας» εἰς τὴν περὶ τῶν τυχηρῶν παιγνίων ἐπικαίρως σταλείσαν ἡμῖν ἐξ Ἀγγλίας καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευθείσαν ἐπιστολὴν τοῦ πολυτίμου ἡμῶν συνεργάτου. Ἐν χώρα, ὅπου τὸσον πάθος διατρανοῦται πρὸς τὰ τυχηρὰ παίγνια οὐ μόνον ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς χωρίοις, ἡ δὲ κυβεία κατήντησε κυριολεκτικῶς μανία, λυμαιομένη τὰς φρένας καὶ γυναικῶν καὶ παιδίων ἔτι, καὶ ἐν ἡμέραις, καθ' ἃς ὁ πράσιος τάπης ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἔτους ἀπλοῦται ἐπὶ πάσης τραπέζης καὶ τοῦ μεγάρου καὶ τῆς καλύβης καὶ τῆς λέσχης καὶ τοῦ οἰνομαγειρείου, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ παράσχωμεν ἐπικαιρότερον, ἀλλὰ καὶ διαφωτιστικώτερον δίδαγμα περὶ φαινομένου ὁμολογουμένως ὑψίστου καὶ καθολικοῦ ἐνδιαφέροντος.

§§ Ἄλλ' ἐκ τῆς περὶ τῶν τυχηρῶν παιγνίων ἐπιστολῆς ταύτης ἐκτὸς τῆς στάσεως, τὴν ὁποίαν ἀπέναντι αὐτῶν λαμβάνει ἡ Χριστιανικὴ ἠθικὴ, πορίζομεθα καὶ ἄλλο τι σπουδαιότατον δίδαγμα, εἰς ἄκρον ἐνδιαφέρον διὰ τὰς παρ' ἡμῖν πρὸς ἀλλήλας σχέσεις τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν Ἀγγλίᾳ, δῆλα δὴ, ἡ Κυβέρνησις, μελετῶσα τὴν ἐπιβολὴν φόρου ἐπὶ τῶν τυχηρῶν παιγνίων, ἐθεώρησε καθήκον τῆς, πρὶν ἢ προβῆ εἰς ἀποφάσεις, νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν περὶ τοῦ τί διδάσκει ἡ Χριστιανικὴ ἠθικὴ περὶ τῶν τυχηρῶν παιγνίων, ἤτοι ἐὰν θεωρῇ αὐτὰ ἠθικῶς ἀξιόμμετα ἢ μὴ. Εἶνε προφανές, ὅτι ἐπὶ τὸσον σοβαροῦ διὰ τὴν Πολιτείαν ζητήματος, ἐφ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν κοινωνίαν ὁλόκληρον, τὸ Κράτος οὐ μόνον δὲν παρεγνώρισεν ὅτι ἡ κοινωνία αὕτη εἶνε χριστιανικὴ, ἀλλὰ καὶ ἀνεγνώρισεν τὸ ἐπ' αὐτῆς μέγιστον τῆς Ἐκ-

κλησίας κύριος, από ήθικης ἐπόψεως ἀναντιρρήτως μείζον τοῦ τῆς Πολιτείας. Διὰ τοῦτο ἐξήτησε τὴν διαφωτιστικὴν τῆς Ἐκκλησίας γνώμην πρὸ πάσης οἰουδήποτε μέτρου ἐφαρμογῆς. Ἐἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς ἀντιβολὴν τὰ παρ' ἡμῖν συνήθως γινόμενα, καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο εὐνόητα ;

§§ Βαθὺν ἀποπνέει τὸν στεναγμὸν καὶ τὸν πόνον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος ὑπὲρ τῶν προσφύγων Μακεδονίας. Ὑπὸ τὸ δριμύν ψῦχος τοῦ ἐφειμένου χειμῶνος ἀνὰ τὴν Μακεδοῖαν πρὸ παντὸς καὶ τὴν Θράκην πῆγνυται τὸ αἷμα τῶν ἄλλως ἀπὸ τῆς Μικρασιατικῆς τραγωδίας ἐξηνητημένων «καὶ οἱ πρόσφυγες ἀποθνήσκουν σωρηδόν».

«Κυρίες, Κύριοι, βοᾶ ἡ Ἐκκλησία αὕτη, Μητέρες καὶ Παιδιά, ὀρεξετε μὴ ματιὰ στοὺς ἀπέραντους, χιονοσκεπαστους κάμπους τῆς Μακεδονίας» διῆτε τ' ἀνθρώπινα κουβριασμένα σώματα, ριγμένα κατὰ χιλιάδας κάτω ἀπὸ ὑπόστεγα μισάνοιχτα, ὅπου σφυρίζει ὁ Βαρδάρης. Κυττάσατε τὰ σκελετωμένα σταχτόχλωμα παιδικὰ προσωπάκια συσπασμένα ἀπὸ τὴν ὀδύνη τ' ἀγριεμένα πρόσωπα τῶν μητέρων, ποῦ τὰ μαζεῦσθαι στὴν ἀγκαλιά τους, χωρὶς νὰ κατορθώσουν νὰ τὰ ζεστανοῦν στὰ παγωμένα γυμνά τους στήθη.

Δῆτε τῆς πόρτες τῶν σπιτιῶν τῆς Θεσσαλονίκης πολιορκημένας ἀπὸ γυναικόπαιδα κουρδισμένα, ἀκούσατε τὰ κλάματά τους, τὴν προσευχὴν τούς, τὴν ἀγρία τους παράκλησιν νὰ τοὺς ἀνοιχθῇ ἡ πόρτα, νὰ τοὺς δοθῇ ἓνα ζεστό νὰ πιοῦν, μὴ κουρδισμένη ἔστω κουβέρτα, ἓνα κομματάκι ψωμί. Δῆτε τὸ πένθιμον κομπολόγι ἀπὸ ξυλασμένα παιδικὰ σωματάκια, ποῦ μεταφέρονται κάθε πρωὶ ἀπὸ τοὺς καταυλισμοὺς στὸ νεκροταφεῖον, ριγμένα τὸ ἓνα πλάγι στὸ ἄλλο πάνω στὰ δημαρχικὰ φορεῖα. Καὶ σπλαχνισθῆτε τὴν ἀπέραντη αὕτη δυστυχία.

Κυρίες, ποῦ ριγὰ τὸν ἄνθρωπον στῆς βαρῦτιμες γυνῆς σας, πίνοντας ἀρωματικὸ καυτό τσάι, πλάγι στὴ ζωηρὴ φλόγα τοῦ τζακιοῦ σας.—Κύριοι, ποῦ στὸ ζεσταμένο ἐστιατόριον ἢ γύρω στὸ τραπέζι τοῦ μπριζέ ἢ τοῦ πόκερ τῆς λέσχης, συζητεῖτε ἀμέριμνοι τὰ τῆς ἡμέρας,—Μητέρες, ποῦ κάθε βράδην σκυμμένες στὴν κόνινά τοῦ παιδιοῦ σας, τρυφερὰ τὸ τυλίγετε στὰ λουλοῦδάτα παπλώματα, δώσατε πολλὰ, δώσατε γρήγορα, ὅχι κατὰ μονάδες καὶ δεκάδες, ἀλλὰ δώσατε.»

Ἐνοῦμεν τὴν φωνὴν ἡμῶν μὲ τὴν φωνὴν τοῦ Ἰδρύματος καὶ ἐπικαλούμεθα κατὰ τὰς τραγικὰς ταύτας τῶν προσφύγων ἡμέρας τὴν ἀνυπέρθετον ὑπὲρ αὐτῶν συνδρομὴν πάντων τῶν χριστιανῶν, ἢν εἴτε εἰς εἶδος εἴτε εἰς χρῆμα δύναται ἕκαστος νὰ διαβιβάζῃ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πατριωτικὸν Ἰδρυμα Περιθάψεως Προσφύγων.

§§ Ἐπ' ἐσχάτων εἶδομεν γραφέν, ὅτι μεταξὺ τῶν ἀρμόδιων ἐγένοντο σοβαρὰ συζητήσεις περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς ὑγιεινῆς εἰς τὰ Διδασκαλεῖα τοῦ Κράτους. Ἐγράψαμεν καὶ ἄλλοτε, ὅτι τὸ μάθημα τοῦτο δεόν νὰ λογισθῇ ἐκ τῶν πρωτίστων, νὰ διδάσκηται δὲ συστηματικῶς εἰς πάντα τοῦ Κράτους τὰ σχολεῖα. Εἰς ἐπικουρίαν δεόν νὰ κληθῇ καὶ ὁ κινηματογράφος, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου διδασκαλία θὰ ἔπρεπε ν' ἀποβλέπη καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον. Ἡ διδακτικὴ καὶ διαφωτιστικὴ χρῆσις τοῦ κινηματογράφου διπλὴν θὰ ἐθεράπευεν ἀνάγκην. Τὸ μὲν τὴν προπαγάνδαν ἀπαιτήτων διὰ τὴν ὠφελιμότητά των γνώσεων, τὸ δὲ τὴν ἀποτροπὴν τῶν μικρῶν θαμῶνων ἀπὸ τῶν οὐχὶ ἐποικοδομητικῶν θεαμάτων.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 71 τοῦ Νόμου, περὶ Ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ ἡμερῶν, κατὰ πρότασιν τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν αἱ μεταθέσεις τῶν Ἐφημερίων Ἀ. Τσιτσιμπίκου ἐκ Καρύστης εἰς Μπελεκομήτην. Γ. Βέργου ἐκ Μικρᾶς-Δομποτικῆς εἰς Λίμνησταν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ναυπακτίας, Ἀθανασίου Μάνου ἐκ Μυχαλᾶ εἰς Μύλους, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος, Γ. Κοντοῦ ἐκ Τριπύλης εἰς Φαρακλάδα, Κ. Παπασταύρου ἐκ Καληδόνος εἰς Γλάτσιν, Ἀ. Κοσμοπούλου ἐκ Φαρακλάδος εἰς ἄγ. Ἀθανάσιον Φιλιατρῶν, Κ. Λυμπεροπούλου ἐκ Μαρίνης εἰς Φαρακλάδαν, Δ. Παναγιωτοπούλου ἐκ Στασιοῦ εἰς Παραλίαν Κυπαρισσίας, Ἀ. Καστανᾶ ἐκ Λάβδα εἰς Κουφόπουλον καὶ Ἐμ. Νευπιώτου ἐκ Κο.φοπούλου εἰς Λάβδα, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Τριφυλλίας, Σ. Βάσση, ἐφημερίου Σπάρτης καὶ Ἰω. Μπουρελάκι, ἐφημερίου Παλίμπενη, ἐναλλάξ, Σ. Παπαγεωργίου, ἐφημερίου Ἐμπεσοῦ, καὶ Δ. Πιπριόγκου, ἐφημερίου Ἀγριδίου, ἐναλλάξ, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀχαρνῶν, Ν. Σακκοπούλου, Πολυδενδρίου, καὶ Ἰω. Παππᾶ, Μπαξέδων (Βόλου, ἐναλλάξ, Π. Μέμη, Ἀναλήψεως—Βόλου, καὶ Δ. Δανιήλ, Ἀγ. Ἀναργύρων—Βόλου, ἐναλλάξ, Ἰω. Παπαλιάνου, Σκῆτης—Ἀγ. Παναγιῶν, Ποταμιᾶς ἐναλλάξ, Ἰω. Παππᾶ, Μακρυνίτης, καὶ Δ. Παναγιώτου Ἀγ. Γεωργίου—Βόλου, ἐναλλάξ, Π. Μουτογιάννης, Δ. Τσάντος, καὶ Δ. Δανιήλου, τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου—ἐν ἄγ. Λαυρεντίῳ εἰς ἄγ. Δημήτριον—ἄγ. Λαυρεντίου, Γ. Παπαθανασίου, Βριναίνης, εἰς Βιλεστίνον, Χ. Παπαευαγγέλου ἐκ Σούρτης εἰς ἐνορίαν Κουλεμενῆ, Κιλελέρ καὶ Ἰντζίκ, καὶ Ἀ. Συροπούλου, ἐξ Ἀλμυροῦ, εἰς Σούρτην τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος.

—Ἐνεκρίθη ὁ διορισμὸς Ἑγουμενοσυμβουλίων τῆς Ἱ. Μονῆς Γόλας ἐκ τοῦ Ἱεροθ. Σαραντάκου, Ἑγουμένου, Ἰωαν. Κοκκοροῦ καὶ Γερ. Κουράκου, Συμβούλων, τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀναργύρων, ἐκ τῶν Γερασ. Πετράκι, Ἑγουμένου, Γεν. Μαλάμη καὶ Νίκ. Καραγάλιου, ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Μονεμβασιῶν καὶ Λακεδαιμόνος.

—Ἀνεκοινώθη τῷ Σ. Γόρτυνος ὅτι διὰ Β. Δ. συνεστήθη Ἐπισκοπικὸν Γραφεῖον ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν Ἱ. Μητροπόλει.

—Ἀνεκοινώθη τοῖς οἰκείοις Ἱεράρχαις ὅτι διὰ Β. Δ. ὅτι τὰ χωρία Κουτήγρη καὶ Σφίνα, Γοθείου, ἀπῆρτησαν ἰδιαν ἐνορίαν, καὶ τὰ χωρία «Ἄνω Κοχανίτσα» καὶ «Τριάντου» ἀποσπώμενα τῆς ἐνορίας Σούρτης, ἀποτελοῦσι μίαν ἐνορίαν.

—Ἐπὶ τῇ ἀναφορᾷ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νευροκωπίου, ὅτι τὸ ἐν Τυρνόβῳ οἶκημα, τὸ χρησιμεῖον ὡς διαμονὴ τοῦ οἰκείου Ἱεράργου, ἐπετάχθη ὑπὸ τοῦ 5ου Ἀνεξαρτήτου τάγματος τῆς ἐν Δρέμα IX Μεραρχίας, παρεκλήθη τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, ὅπως διατάξῃ τὴν ἀπόδοσιν τούτου.

—Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Μυνηνῆς 5ῆμερος ἀδεια ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως αὐτοῦ δι' ἐνταῦθα.

—Ἀπεστάλη τῷ Μακ. Πατριάρχῳ Ἱεροσολύμων ἐπιταγὴ ἐκ λιρῶν 250, προερχομένων ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε εἰσπεπραγμένων ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου.

—Διωρίσθη Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὁ ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης 16 τρέχοντος μηνός.

—Νέος Ὑπουργός ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσως διορίσθη ὁ κ. Ἰ. Βαλαλάς. Μετὰ τὴν ὀρκωμοσίαν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καθ' ἣν παρέστη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, συνειργάσθη εὐτος μετὰ τοῦ νέου Ὑπουργοῦ τὴν ἐπαίριον τῆς ὀρκωμοσίας ἐν τῷ Ὑπουργείῳ (11) καὶ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ καταστήσας αὐτὸν ἐνήμερον τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

—Τὴν μεταμεσημβρίαν τῆς παραμονῆς τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Βασιλείου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν κ. Σκουριώτου ἐπεσκέφθη τὰς φυλακὰς Συγγροῦ, Γυναικείας, Ἀβερωφείου Ἐφηβείου καὶ Παλαιοῦ Στρατῶνος, διελθὼν καθ' ὅδον καὶ τοῦ Ἐμπειρικείου Ἀσύλου ἐν ᾧ παρέμεινεν ἐπ' ὀλίγον. Πρὸς τοὺς κρατούμενους ἀπήλυθε λόγους παραμυθίας καὶ θερμὰς προτροπὰς πρὸς μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν, διένειμε πρὸς αὐτοὺς γλυκίσματα καὶ ἀπεφυλάκισα καὶ δύο κρατούμενους διὰ χρέη ἀποδόσας αὐτά, τὸν μὲν μετὰ ἐπταετη, τὸν δὲ μετὰ ἑξαετη φυλάκισιν. Τὰς ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις τοῦ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὑπέβαλε δι' ὑπομνήματος αὐτοῦ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, ἀπεφάσισε δὲ νὰ διοργανώσῃ εἰδικὴν θρησκευτικὴν καὶ διδακτικὴν ὑπηρεσίαν χάριν τῶν φυλακισμένων. Ἦδη παρεκάλεσε τὸν κ. Δ. Κουϊμουτζόπουλον ν' ἀναλάβῃ τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἀπέστειλε δὲ πρὸ καιροῦ εἰς Αἴγιναν διὰ τὰς ἐκεῖ φυλακὰς τὸν ἀρχιμ. Σωφρόνιον Δρούκαν. Το Ἀβερωφίον Ἐφηβεῖον ἔχει δοκιμώτατον ἱερέα ἄμα καὶ διδάσκαλον τὸν ἀρχιμ. Ἀμβρόσιον Ἀντωνόπουλον.

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐπεσκέφθη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὸν Οἶκον Τυφλῶν ἐπιλύσας διάφορα ζητήματα, τὴν δὲ Παρασκευὴν προήδρευσε ἐν τῷ Ὀφθαλμοιατρείῳ τοῦ Ἀδελφάτου αὐτοῦ.

—Διὰ Β. Διατάγματος ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις τῇ 1ῃ Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. μετὰ γνωμοδότησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ.λ.π. Ὑπουργοῦ, διορίσθη ἱεροκήρυξ ἐν τῇ Ἰ. Μητροπόλει Χαλκίδος, ὁ ἱεροδιάκονος Χριστόφορος Δεσύπρης, κεκτημένος τὰ νόμιμα προσόντα.

—Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ κατὰ τὴν ὥραν τῶν λαϊκῶν διαλέξεων ὤμιλησεν ἐν τῷ Μεγάρῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὁ ἀρχιμ. Μεθόδιος Κοντοστάνας περὶ «φιλίας: ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μοναδικώτατος φίλος ἡμῶν».

—Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Πρωτοσυγκλήτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν τῇ 16ῃ τρέχοντος συνελθόντα τὰ ἐνοριακὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια Ἀθηνῶν πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ συμφώνως τῷ νέῳ Ἐνοριακῷ Νόμῳ προβλεπομένου ἀντιπροσώπου αὐτῶν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Συμβουλίῳ ἐξέλεξαν τακτικῶν μὲν τοιοῦτον τὸν κ. Δημήτριον Ἰ. Φιντικλῆν, Ἐπίτροπον τοῦ ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὁμονοίας, ἀναπληρωματικῶν δὲ τὸν κ. Χρυσόλαμπην Κωνσταντόπουλον, Ἐπίτροπον ἱεροῦ ναοῦ Χρυσοσπηλατωτίσσης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

—Μέγας Πρωτοσύγγελλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διορίσθη ὁ πανος. Ἀρχιμ. Κ. Ἀλατόπουλος, τέως Ἀρχιερατικὸς Προστάτης ἐν Πριγκίπων.

—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Κων)πόλεως ὁ παπᾶ Εὐθύμης, κληθεὶς ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων νὰ ἀπολογηθῇ ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀποτοληθέντων ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Οἰκουμενικοῦ Πατρι-

άρχου ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὴν ἀπευθυνθεῖσαν εἰς αὐτὸν κλησιν καὶ ὑπογράψῃ τὸ σχετικὸν ἐπιδοτήριον. Ἡ «Πολιτεία» Κων) πόλεως σχολιάζουσα τὴν νέαν ταύτην πράξιν τοῦ παπᾶ Εὐθύμη γράφει. «Ἀποτελεῖ καὶ τοῦτο ἰδιαιτερόν κανονικὸν λόγον τῆς ἐπιβλητομένης διὰ τοιοῦτον ἀποστάτην ἐνεργείας. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, θεματοφύλαξ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς θέσεως τῆς Ἐκκλησίας, βαρεῖαν θὰ ὑπέιχε τὴν εὐθύνην, εἰάν δὲν ἔσπευδε νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς ἐπὶ τῶν ἀσεθημάτων, τὰ ὁποῖα τοσούτον ἀνευλατῶς ἐπεχείρησεν ὁ κακὸς λειτουργός, ἐπιλήσμων τῶν πρὸς τὴν πίστιν τοῦ ὑποχρεώσεων. Ἐντακτον κατὰ τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας ἐξ ἑξ' ἐπισκόπων δικαστήριον ὀφείλει νὰ ἐπιληφθῇ ἅπας διὰ παντὸς τοῦ ὀκληροῦ αὐτοῦ ζητήματος καὶ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὰς ἀποτολημένους ἐνιαχοῦ ἐμφανίσεις ἀνθρώπου μηδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν ὑπόστασιν ἔχοντος».

—Εἰδήσεις ἐκ Κων)πόλεως ἀναφέρουσιν ἐπίσης ὅτι οἱ ἐν Ἀλβανίᾳ Μητροπολίται ἐκήρυξαν τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας, διορίσθη δὲ ὁ Φᾶν Νόλης Μητροπολίτης Δυρραχίου.

—Ἀνεγνώσθη ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἔκθεσις τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων περὶ τῆς ἐν γένει θέσεως τῶν ἐν Γερμανίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ Ὀρθοδόξων Κοινοτήτων.

—Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γρηγόριος Ζ' διὰ πιτακίου Αὐτοῦ ἐξ ἀποφάσεως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐξέφρασε πρὸς ἅπαντα τὸν ὁμογενῆ Τύπον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν εὐαρέσειαν καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν εὐσεβόφροναν καὶ στοργικὴν στάσιν αὐτοῦ ἐπὶ τε τῇ ἀποτοληθείσῃ ἐπιβουλῇ τοῦ παπᾶ Εὐθύμη καὶ ἐπὶ ὅλῃ τῇ περρωτισμένῃ προσπάθειᾳ αὐτοῦ εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν γενικῶν τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κοινωνίας συμφερόντων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

—Τῇ 10 Νοεμβρίου π.ἔ. ἀπέβιασεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐμέσης κ. Ἀθανάσιος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Κύπρου, ἡ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου διορισθεῖσα Ἐπιτροπὴ πρὸς μελέτην τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος διεσκέφθη εἰς ἐπανεπιλημμένας συνεδρίας περὶ τοῦ ὅλου Καταστατικοῦ Χάρτου καὶ ἐπέφερε τροποποιήσεις τινὰς εἰς διατάξεις τῶν μὴ σχετιζομένων μετὰ τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος κεφαλαίων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ἧτοι περὶ ἐκλογῆς Ἐπισκόπων, περὶ γάμου καὶ διαζυγίων, περὶ διορισμοῦ ἐφημερίων καὶ ἄλλων. Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπελήφθη κεφραλιωδῶς τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος καὶ καθώρισε σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο τὰς ἀκολούθους βάσεις:

1. Ἐκαστὸν Ἐκκλησιαστικὸν Σωματεῖον νὰ διαχειρίζεται τὰ τῆς περιουσίας του δι' ἴδιόν του λογαριασμὸν καὶ πίστιν.

2. Ἡ διαχείρισις ἐκάστου Ἐκκλησιαστικοῦ Σωματείου νὰ γίνηται ἐπὶ τῇ βάσει προϋπολογισμοῦ ἐγκρινομένου ὑπὸ εἰδικοῦ Σώματος προεβρευομένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως, καὶ κατ' ἐφεσιν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

3. Νὰ ἰδρυθῇ Ἐκκλησιαστικὴ Τράπεζα διὰ τῶν περιουσιῶν πάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σωματείων.

4. Νὰ καθαρτισθῇ Σῶμα Ἐλεγκτικὸν ἐντελῶς ἀνεξάρτητον ἀπὸ τῶν Ἐπισκόπων.

Πιστεύεται, ὅτι πρὸ τοῦ Μαρτίου θὰ ἔχῃ περατωθῇ πᾶσα σχετικὴ πρὸς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἐργασία.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατά πληροφορίας ἐκ Ρωσίας νέοι διωγμοὶ ἐνεργοῦνται κατὰ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων. Ὁ βοηθὴς τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος ἀρχιεπίσκοπος Ἰαρίων μετ' ἄλλων κληρικῶν συνελήφθη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐξέφρασεν οὗτος τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις γινομένων θρησκευτικῶν συζητήσεων, δηλώσας ὅτι οὗτοι συχνάκις κατέληγον εἰς αἰκισμοὺς καὶ εἰς αἰματοχυσίαν καὶ ἰσχυρίζομενος ὅτι ἡ πολιτικὴ εἶναι τὸ ἐλάττωμα τοῦ λαϊκοῦ καὶ ὅτι τοῦτο οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Ἐξ ἄλλου κακοποιοὶ εἰσέδυσαν εἰς τὸ κελλίον τοῦ Ἀρχιμ. Νικολάου Γκραβιάνσκου, κείμενον εἰς τὸ ἐν Κιέφ μοναστήριον Πεστέρσκη, καὶ ἐφόνευσαν αὐτόν.

— Ἀναγινώσκομεν εἰς μπολσεβίκας ἐφημερίδας σταλεῖσας ἡμῖν ἐκ Μόσχας, ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Μητροπ. Εὐδοκίμου προεδρευομένη Σύνοδος ἀπέλυσεν ἐγκύκλιον ἐκτενὴ πρὸς πάσας τὰς ἐπαρχίας, ἐν ἧ ἐκθέτει τὰ «κατρθώματα» τῶν ὁπαδῶν τοῦ Τύχωνος ἐπὶ τῇ βάσει ὠρισμένων γεγονότων. Κατὰ τὴν ἐγκύκλιον ταύτην, εἰ «Τυχωνικοί» εἰσελαύνοντες μεθ' ὀρμῆς εἰς τοὺς ναοὺς κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας ἐκφωνοῦσι λόγους πυρίνους πρὸς τοὺς καταπεπληγμένους πιστοὺς, ἐκτρέπονται εἰς παντοῖα ἀσεδήματα, καταλαμβάνουσι τοὺς ναοὺς, κατασυκοφαντοῦσι τοὺς ἀντιπάλους των, ἐν γένει δ' ὅπου ἐμφανίζονται προξενοῦσι ταραχὰς καὶ σκάνδαλα. Ἡ Σύνοδος λίαν προσεχῶς θ' ἀποστείλῃ πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολῇ ἀντιπροσωπεῖαν, ἀποτελεσθησομένην ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Βενιαμίν, τοῦ Καθηγητοῦ Ποπῶφ καὶ τοῦ λαϊκοῦ Νοβικόφ. Ἡ πρεσβεία αὕτη θὰ ἐπισκεφθῇ κατὰ σειράν τὴν Κων/πολιν, Ἁγιον Ὄρος καὶ τὴν Βουλγαρίαν. Ἡ μπολσεβίκῃ ἐφημερίδι προσθέτει ὅτι τὴν πρεσβείαν διάζει εἰς ἀναχώρησιν ἢ ἐν Μόσχᾳ ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Οἴκουμην. Πατριαρχεῖου βεβαίως αὐτὴν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ τύχῃ ἐν Κων/πόλει ἀρίστη ὑποδοχὴς. Ὁ εἰς Μόσχᾳ ἀφικόμενος ἐκ Σερβίας ἀντιπρόσωπος τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχεῖου καθηγητὴς Δημητρίεβιτς παρεκάλεσε τὴν ἀποστολὴν νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὸν Πατριάρχην Σερβίας, ὅστις ἐπιθυμεῖ ν' ἀνανεύσῃ τὸς φιλικὰς πρὸς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν σχέσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Κατὰ τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Κήρυκα» τοῦ Σικάγου ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Φλάρετος προσκληθεὶς καὶ παραστὰς ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Νασσότας, ἐν ἧ εἶχε φοιτήσει οὗτος, ὅτε ὡς ὑπότροφος τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου συνεπλήρου τὰς σπουδὰς αὐτοῦ, ἐτιμήθη διὰ τῆς ἀπονομῆς εἰς αὐτόν τοῦ τίτλου τοῦ Διδάκτορος τῆς Θεολογίας μετὰ τῶν διασῶμων αὐτοῦ. Τὸ δίπλωμα, γεγραμμένον λατινιστί, προσεφέρθη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Μιλγουόκης κ. Webb, προέδρου τῆς Ἐφορίας τῆς Σχολῆς, μετὰ θερμῆς προσφωνήσεως. Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σικάγου ἀντιφωνῶν ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν κληρὸν τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας δι' ὅσας ἐνεργείας κατέβαλεν οὗτος ὑπὲρ τοῦ Οἴκουμηνικοῦ Πατριαρχεῖου καὶ τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς.

— Κατὰ τὸν αὐτὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Κήρυκα» ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σικάγου ἐπισκεφθεὶς τὸν τε ἐπίσκοπον Μιλγουόκης καὶ τὸν διευθυντὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Νασσότας ἐζήτησεν, ὅπως λειτουργῇ ὑπὸ τὴν στέγην τῆς σχολῆς ταύτης ἢ ἐν Νέα Ὑόρκῃ τέως λειτουργοῦσα Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Ἡ παράκλησις εἰσηκούσθη, τοιού-

τοτρόπως δὲ ἀπεσοβήθη ἡ διάλυσις τῆς Σχολῆς ταύτης. Οἱ μαθηταὶ αὐτῆς θὰ παρακολουθῶσιν ὅλα τὰ μαθήματα εἰς τὴν Ἀγγλικὴν, ἐκτὸς τῶν ἰδιαζόντων εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ἅτινα θὰ διδάσκωνται ἑλληνιστί ὑπὸ Ἑλλήνων Καθηγητῶν.

— Κατὰ πληροφορίας τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικοῦ Τύπου ἤρξατο ἐνώπιον τῶν Ἀμερικανικῶν Δικαστηρίων ἡ δίκη μεταξὺ τοῦ Ρώσου Μητροπολίτου κ. Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰωάννου Κεδρόβσκου, ἀξιουμένου, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ νόμιμος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ρωσικῶν παροικιῶν. Κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς δίκης ὁ συνήγορος τοῦ Κεδρόβσκου ὑπέβαλεν ἐνστάσιν περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς, ἀλλ' αὕτη ἀπερρίφθη. Τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐπισκοπιανῶν Ἐκκλησιῶν προέβη εἰς ἀνακοίνωσιν, δι' ἧς ἀνήγγειλεν ὅτι ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ Μητροπολίτου Πλάτωνος, ἐκφράζει δὲ καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀμερικῆς θὰ ἐξακολουθήσωσι νὰ ὑποστηρίζωσι τὸν Μητροπολίτην Πλάτωνα μὴ ἀνεχόμενοι τὸν ἀπεσταλμένον τῆς Σοβιετικῆς Ἐκκλησίας.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας ἀπέλυσεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἐν ἧ περιεῖχε πληροφορίας περὶ τῶν διαφορῶν συνεδρίων καὶ συζητήσεων, τῶν γενομένων πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλήσεως τοῦ Λάμπειθ, τὸ 1920 καὶ ἐξῆς. Ἰδιαιτέρα σημασία ἀποδίδεται εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀγγλοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καθ' ὃ ἀνακοινοῦται ὅτι μεταξὺ μελῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας ἐγένοντο ἐν Μαλὴν διάφοροι συδιασκέψεις ὑπὲρ τὴν προεδρίαν τοῦ Καρδινάλιου Μερσιέ, ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Σχετικῶς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο σημεῖον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας ἀναφέρει ὅτι ἐγένοντο ἤδη τρεῖς συδιασκέψεις προσθέτει δὲ ὅτι «αἱ συζητήσεις εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς τελείως προκαταρκτικὸν στάδιον, δὲν δύναται δὲ τις νὰ σηματοποιῇ μηδεμίαν ἰδέαν τῆς μελλούσης σημασίας αὐτῶν. Εἶνε περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἐγένετο ἀπόπειρα πρὸς συζήτησιν ἐπὶ διαφιλονεικούμενων σημείων. Καὶ γὰρ μὲν ἐγένοντο νέα σχέδια, δὲν εἶναι ὅμως δυνατόν νὰ ἀμυθάλλῃ τις ὅτι θὰ συγκροτηθοῦν καὶ ἄλλαι συδιασκέψεις». Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Λονδίνου πρὸς τὸν «Χρόνον» τῶν Παρισίων ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἴβνικ Στάντρετ», ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀρχιεπισκ. Καντουαρίας, δημοσιεύονται δύο συνεντεύξεις σχετικαὶ πρὸς τὰς συναφθεῖσας συδιαλέξεις μεταξὺ τοῦ Πρωθιερέρχου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Καρδινάλιου Μερσιέ (τοῦ ἐν Βελγικῇ), ἡ μὲν μετὰ τοῦ Ἀϊντς, προϊσταμένου τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Παύλου, κηρυσσομένου ἀπεριφράστως πολεμικοῦ τῆς ἰδέας τῆς ἐνώσεως ἢ δὲ μετὰ τοῦ Ἱησοῦτου Γουόδλοκ, καθ' ὃν εἶναι μάταιον νὰ ἐπιχειρῆται «τεχνητὴ ἔνωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δογμάτων τῶν διαφόρων μονάδων». Προτείνει δὲ ὡς πεδῖον προσεγγίσεως τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν τὸ ἀκόλουθον: νὰ σέβωνται πᾶσαι τὰς ὑπὸ τὴν ἐπιψιν τῆς πίστεως ἀμοιβαίως διαφορὰς καὶ νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὴν ἐγκράδιον σύμπραξιν διὰ τὰ καθαρῶς φιλανθρωπικὰ ἔργα.

Οἱ παραδεχόμενοι ὡς δυνατὴν τὴν ἔνωσιν, ὡς ὁ σερ Ρομπερτ Πέρξ, λέγουσι ὅτι ἔνωσις θὰ σημάνη τὸ τέλος τῆς ἐπισήμου Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας.

Περὶ τῆς σπουδαίας ταύτης κινήσεως θὰ δημοσιεύσωμεν ἐν

προσεχει φύλλω τῆς «Ἐκκλησίας» λίαν διαφωτιστικὴν ἐπιτολὴν τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ ἡμετέρου συνεργάτου.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Διὰ Β. Διατάγματος ὑπὸ χρονολογ. 27 Δεκεμβρίου 1923 συνιστᾶται ἐν Ἀγίῳ Ὁρει πρόσκαιρον στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀναρρωτήριον τοῦ Ἁγίου Ὁρους». Ἐναρξίς τῆς λε. τουργίας τούτου ὀρίζεται ἡ 1 Ἀπριλίου 1924.

— Ὑπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς Ἀγκύρας ἐψηφίσθη ὁ νόμος περί γενικῆς ἀργίας τῆς Παρασκευῆς καθ' ὅλην τὴν Τουρκικὴν Δημοκρατίαν.

— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Westminster λόρδου Ryle συνεκροτήθη περὶ τὰ μέσα τοῦ προπαρελθόντος μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐν Λονδίῳ προκαταρκτικὸν Συνέδριον τοῦ Διεθνoῦς Συνδέσμου διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς σωματεμπορίας. Παρεκάθησαν εἰς τοῦτο ἀντιπρόσωποι δέκα ὀκτώ κρατῶν, ἐν αἷς καὶ τῆς Ἑλλάδος, παντοίας μορφώσεως καὶ τάξεως, κληρικοί, καθηγηταί, κοινωνιολόγοι, βουλευταί, ἀντιπρόσωποι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, πρεσβειῶν καὶ παγκοσμίων Συνδέσμων. Ἀπεφασίσθη δ' ὅπως ἡ προσεχὴς συνεδρίασις τοῦ Διεθνoῦς Συνδέσμου γίνῃ ἐν Grats τῆς Αὐστρίας κατὰ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1924.

— Τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 1924 θὰ συνέλθῃ ἐν Βιρμιγγάμῃ τῆς Ἀγγλίας ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Παγκριστιανικῆς Συνδιασκέψεως περὶ βίου καὶ ἐργασίας, ἣς σκοπὸς τυγχάνει ἡ κατόρθωσις τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νόμων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς διεθνεῖς, ἐθνικὰς, κοινωνικὰς καὶ βιομηχανικὰς σχέσεις. Ἡ πρώτη διεθνὴς συνέλευσις τῶν μελῶν αὐτῆς μελετᾶται νὰ συνέλθῃ ἐν Οὐασινγκτόνι. Ἡδὴ δὲ ἡ ἐν λόγῳ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ συνελοῦσα ἐν Ἀμστερδάμῳ κατὰ τὴν 4ην καὶ 5ην παρελθόντος Σεπτεμβρίου καθώρισεν ἐν ἄλλοις καὶ τὰ κάτωθι ζητήματα, ἅτινα, ἀφοῦ διερευνηθῶσιν ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Ἐπιτροπειῶν, θὰ διαβιβασθῶσιν εἰς τὴν ἐν Στοκχόλμῃ Γραμματεῖαν τῆς Συνδιασκέψεως. Τὰ ζητήματα ταῦτα εἶναι τὰ ἀκόλουθα ἕξ :

- 1) Ἡ ὑποχρέωσις τῆς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὴν πρόθεσιν τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν κόσμον.
- 2) Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ βιομηχανικὰ καὶ οἰκονομικὰ προβλήματα.
- 3) Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ κοινωνικὰ καὶ ἠθικὰ προβλήματα.
- 4) Ἡ Ἐκκλησία καὶ αἱ διεθνεῖς σχέσεις.
- 5) Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ χριστιανικὴ Ἐκπαίδευσις.
- 6) Μέθοδοι συνεργατικῶν καὶ ὁμοσπονδιακῶν ἐνεργειῶν ὑπὸ τῶν χριστιανικῶν Κοινοτήτων.

— Ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Ἀπριλίου 1924 θὰ συγκροτηθῇ ἐν Βιρμιγγάμῃ «Συνδιάσκεψις περὶ τῆς χριστιανικῆς πολιτικῆς, οἰκονομολογίας καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων».

— Ἐν Sydney τῆς Αὐστραλίας λειτουργεῖ σωματεῖον Ἐνώσεως τῶν Μητέρων ὑπὸ τὴν προσηγορίαν «Νέα Γενεά» σκοπὸν ἔχον νὰ συγκατῇ τὴν ἀγωγὴν τῶν τέκνων καὶ δὴ τῶν κορασίδων ἐν τῇ σφαίρᾳ τῶν μέχρι τοῦδε ἰσχυόντων ἰδεωδῶν. Κατὰ τὴν πρό τινος γενομένην ἐτησίαν Συνέλευσιν τῆς Ἐνώσεως ταύτης ὁ προεδρεύσας αὐτῆς Ἐπίσκοπος Gonlbern προσφωνῶν τὰς μητέρας προσεῖλικυσε τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τῆς παρούσης

ἐποχῆς, ἣν ἐχαρακτήρισεν ὡς ἐποχὴν τῶν κινήματογράφων, τῶν αὐτοκινήτων, τῶν περιοδικῶν, καθ' ἣν ἡ νέα γενεὰ φθάσει εἰς τὴν ὄριμον ἡλικίαν ἐνωρίτερον καὶ τὰ κοράσια κερδίζουσιν ἐκ τῶν μισθῶν τῶν χρησιμοποιοῦντα τὰ κέρη εἰς πρῶτους καὶ ἐπικινδύνους ἀπολαύσεις. Πρὸ τῶν νέων τούτων συνθηκῶν, εἶπεν ὁ Ἐπίσκοπος, ἡ Ἐνωσις τῶν Μητέρων καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὡς καὶ πάντα τὰ καθιδρύματα τὰ συνδεόμενα πρὸς αὐτήν, ὀφείλουσι νὰ ἀντικρύσωσι μετὰ πολλῆς σοβαρότητος τὰ προβλήματα καὶ τὰς νέας συνθήκας, ἃς παρουσιάζει ἡ σύγχρονος ἀγωγή.

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

Κατ' ἀνταπόκρισιν πρὸς τὴν «Νέαν Σιών» Θεσσαλονίκης τὸ Πολυχρόνιον, τὸ ὁποῖον ψυλλεται εἰς τὰς συναγωγὰς τῆς Παλαιστίνης δ.ἀ τὴν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ὁ διασώσας Δαυὶδ τὸν δούλον του, Αὐτὸς ἃς ἐλεήσῃ, δοξάσῃ, ὑπερυψώσῃ τὸν Βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Γεώργιον καὶ τὴν Κυβέρνησιν του, διότι ἀνεγνώρισαν τὰ δικαιώματα τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ ἐν τῇ Γῇ τῶν Προγόνων του».

— Ἐν τῷ ἰδίῳ ἄρθρῳ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ τῆς Ἑλλάδος» ἡ «Νέα Σιών» Θεσσαλονίκης ὑποδεικνύει εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι Σιωνιστάς ὅπως ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ τε Σιωνισμοῦ ἐν γένει καὶ τοῦ ἑλλην. ἑβραϊσμοῦ ἰδρῶσιν ἀποικίαν ἐν Παλαιστίνῃ ὡς πυρῆνα προσελκύσεως μεταναστῶν ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἑβραίων.

ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΣΜΟΣ

Κατὰ δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας, ἡ θέσις τῆς Χαλιφείας ἐν τῷ Τουρκικῷ Κράτει καθορίζεται ὡς ἔπεται: «Ἡ Χαλιφεία ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς Ἐθνοσυνελεύσεως. Αἱ μεταξὺ τῶν σχέσεις περιορίζονται εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἡ Χαλιφεία, ἡ ὁποία δι' ὅλον τὸν Μουσουλμανικὸν κόσμον ἀποτελεῖ ἱερὸν θεσμόν, ἔχει ἐπὶ τῆς Τουρκίας τὰ αὐτὰ δικαιώματα, ἅτινα ἔχει καὶ ἐπὶ τῶν Μουσουλμάνων τῆς Αἰγύπτου, τοῦ Ἀφγανιστάν καὶ ἄλλων Μουσουλμανικῶν χωρῶν».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Α. Ι. Κουῖμουτσοπούλου, «Ἡ παρ' ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὴ Ρητορεία», Ἐν Ἀθήναις, 1923. — Ἐν 57 σελίσιν ὁ σ. πραγματεύεται ἰδίᾳ περὶ τῶν ἐργατῶν τοῦ θεοῦ Λόγου, περὶ τῆς συγχρόνου ἐκκλησιαστικῆς ρητορείας, καὶ δὴ τῆς θεωρητικῆς μορφώσεως καὶ πρακτικῆς ἀσκήσεως τῶν Ἱεροκλήρων, περὶ τῶν τρωτῶν τοῦ θεοῦ κηρύγματος, ἐπισκοπῶν καὶ τοῦς ἐπισημοτέρους μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἱεροκλήρυκας.

Τοῦ αὐτοῦ, «Οἱ ψαλμοί», Ἐν Ἀθήναις, 1923. — Σύντομος ἐρμηνεία εἰς λαϊκὴν γλῶσσαν τοῦ 37ου ψαλμοῦ.

ΔΙΟΓΡΩΣΙΣ

Τὸ ἐν τῷ Ἐπισήμῳ Δελτίῳ τῆς Ἐκκλησίας κείμενον τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου εἶναι τὸ αὐθεντικὸν κείμενον τὸ ὑπογραφὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἀρχικῶς ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως μετὰ τινῶν τυπογραφικῶν σφαλμάτων. Ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν ἄρθρῳ 21 τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου παράγραφος «Δικαιούται ὁμοῦς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐκλογίμων ἐξέχοντες κληρικούς καὶ ἂν εὗτοι ἔχωσι τὴν ὡς ἄνω ἀπαιτουμένην διοικητικὴν ὑπηρεσίαν» διορθωτέα «καὶ ἂν μὴ εὗτοι ἔχωσι τὴν ὡς ἄνω ἀπαιτουμένην διοικητικὴν ὑπηρεσίαν».

Τύποις «Φοίνικος» Σταθίου 38, Ἀθήναι